

Arrest

nr. 232 315 van 6 februari 2020
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 18 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 juni 2016 België binnen in het bezit van zijn paspoort en verzoekt op 7 december 2017 om internationale bescherming. Op 30 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 december 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent 59 jaar geleden geboren in de stad Chivacoa in de staat Yaracuy. In 1971 verhuisde u naar Caracas om er te gaan werken in een transportbedrijf. U verhuisde enkele jaren later naar de stad Barquisimeto waar u de laatste 21 jaar van uw leven doorbracht en steeds voor het transportbedrijf werkte.

U kreeg twee kinderen met M. C. (...): een zoon die overleed in 2005 en een dochter F. C. C. (...) die ongeveer 29 jaar oud is en in de staat Zulia leeft. In 1989 huwde u met Y. D. C. P. D. C. (...). Jullie kregen samen twee kinderen. Jullie dochter A. A. C. P. (...) kwam zo'n achttien jaar geleden naar België en trouwde hier. Uw dochter kwam hier op minderjarige leeftijd uw schoonzus vervoegen die kinderloos was en getrouwd is met een Belg. Jullie andere dochter M. A. C. P. (...) kwam vier jaar geleden samen met uw echtgenote naar België om samen te zijn met A. (...) toen A. (...) zwanger was. Uw echtgenote en dochter wilden gezinshereniging aanvragen maar dit mislukte. U bleef in Venezuela omdat u schrik had om te vliegen, omdat uw huis daar was en u er werkte. U kwam wel in 2012 naar België voor het huwelijk van A. (...) en in 2014 om op bezoek te komen bij uw familie in België.

Op 16 juni 2016 reisde u met het vliegtuig naar België met een toeristenvisum. U was van plan om terug te keren naar Venezuela maar werd ernstig ziek. In mei 2017 werd een kwaadaardige tumor opgemerkt en na verder onderzoek bleek u aan darmkanker te lijden. U lijdt eveneens aan diabetes.

Op 7 december 2017 diende u samen met uw echtgenote en uw dochter M. A. (...) een verzoek om internationale bescherming in omdat u in Venezuela geen medicijnen kunt krijgen en omdat de algemene situatie in Venezuela enorm slecht is. Uw dochter werd tweemaal beroofd in Venezuela waardoor zij bang is om terug te keren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer. Uw echtgenote legt haar paspoort en identiteitskaart neer. Uw dochter legt haar paspoort neer, alsook haar identiteitskaart, geboorteakte, drie schoolattesten van België en enkele buzzypassen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen kon afgeleid worden dat u sneller vermoeid zou kunnen worden door uw ziekte. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er een pauze ingelast. Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook benadrukt dat u steeds een extra pauze mocht vragen. U verzocht bovendien dat uw persoonlijk onderhoud zou doorgaan met een mannelijke medewerker en een mannelijke tolk omdat u meer op uw gemak bent bij mannen. Omdat deze een onvoldoende motivering is, werd geen gevolg gegeven aan dit verzoek.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote, noch uw dochter enige elementen opwerpen die verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet. Reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u expliciet dat u niet terug kunt keren naar Venezuela omwille van uw medische toestand, dat u geen vervolging vreest en dat uw concreet probleem de economische situatie in Venezuela is (vragenlijst CGVS D. F. (...) d.d. 03/01/2018, vraag 5). Uw echtgenote verklaart bij de DVZ terugkeer naar Venezuela te vrezen omdat ze bestolen, ontvoerd en gedood kan worden omdat Venezuela gevaarlijk is (vragenlijst CGVS Y. (...) d.d. 03/01/2018, vraag 4). Ze vermeldt hierbij

geen specifieke criminele bendes te vrezen maar criminaliteit in het algemeen, zeker omdat mensen die terugkeren uit Europa als kapitaalkrchtig worden aanzien (vragenlijst CGVS Y. (...), vraag 5). Uw dochter verklaart bij de DVZ dan weer dat zij een terugkeer naar Venezuela vreest omdat er geen toekomst of werkgelegenheid is en omdat ze er zou omkomen van de honger (vragenlijst CGVS M. A. (...) d.d. 03/01/2018, vraag 4). Ze zegt dat het in Venezuela zelfs met een diploma bijna onmogelijk is om een job te vinden en ze geeft een voorbeeld waarbij zij samen met uw echtgenote slachtoffer werd van corruptie naar aanleiding van het verdwijnen van hun paspoorten bij terugkeer uit België in 2012 of 2013 (vragenlijst CGVS M. A. (...), vraag 5). Uw dochter zegt tevens uitdrukkelijk dat zij geen vervolging riskeert maar dat ze niet terug kan keren naar Venezuela omwille van uw ziekte, de onveiligheid en het gebrek aan toekomstperspectief (vragenlijst CGVS M. A. (...), vraag 5).

Ook tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS kunnen doorheen jullie verklaringen geen voldoende zwaarwichtige motieven worden gedetecteerd die gelijkgesteld kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voldoende ernstig is om verband te houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U verwijst enkel naar de algemene situatie in Venezuela en naar uw medische problemen als reden waarom u terugkeer vreest (notities persoonlijk onderhoud CGVS D. F. (...) d.d. 22/10/2018, p. 9). U voegt er aan toe dat uw vrouw enkel economische redenen heeft om niet terug naar Venezuela te gaan en de algemene onveiligheid vreest en dat uw dochter geen specifieke redenen heeft om terugkeer te vrezen (CGVS D. F. (...), p. 10).

Inzake uw verwijzing naar uw medische problemen en verklaring dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Uw echtgenote verklaart bij het CGVS dat ze vooral in België wilt blijven omwille van de kleinkinderen en haar dochter hier (notities persoonlijk onderhoud CGVS Y. (...) d.d. 22/10/2018, p. 6-7). Ze voegt er echter aan toe dat jullie bij terugkeer gevaar zouden lopen omdat mensen die terugkeren uit Europa als kapitaalkrchtig worden beschouwd (vragenlijst CGVS Y. (...), vraag 5; CGVS Y. (...), p. 7). Ook uw dochter vreest bij terugkeer als rijk te worden beschouwd en daardoor te worden vermoord of te worden ontvoerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS M. A. (...) d.d. 24/10/2018, p. 6). Uw dochter haalt een voorbeeld aan van iemand die uit de Verenigde Staten terugkwam en dood terug gevonden werd (CGVS M. A. (...), p. 6). Naast de vaststelling dat het vreemd is dat zij de conversatie tussen deze man en de taxichauffeur kan herhalen, geeft ze ook aan niet te weten wat er effectief is gebeurd. Vanzelfsprekend kan weinig waarde aan dit ruwweg geschetste voorbeeld worden geschonken. Ook halen uw echtgenote en dochter een voorbeeld uit 2012 aan toen hun paspoorten gestolen werden toen zij terugkeerden naar Venezuela na een bezoek aan België. Zij werden om geld gevraagd in ruil voor hun paspoorten maar betaalden niet en konden een nieuw paspoort verkrijgen (CGVS Y. (...), p. 7, vragenlijst CGVS M. A. (...), vraag 5). Hieruit blijkt weliswaar dat het mogelijk is afgeperst te worden maar dit geschetste incident is echter onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook halen uw echtgenote en dochter enkele voorbeelden aan van incidenten die in het verleden zijn gebeurd. Uw echtgenote geeft een voorbeeld van een poging tot beroving van de vriend van een nichtje waarbij ze aanwezig was maar die mislukte, en haar Italiaanse pleegouders die keukengerei aan meisjes gaven die aan hun deur kwamen zonder dat zij weet waarom (CGVS Y. (...), p. 9). Ook haalt ze aan dat uw neef zou zijn vermoord op straat (CGVS Y. (...), p. 8). Ze voegt er echter aan toe dat zoiets niet per se met haar zal gebeuren, maar dat deze onveilige situatie voor iedereen heerst (CGVS Y. (...), p. 8). Uw dochter zegt op haar beurt ook twee keer bestolen te zijn geweest, eens in 2011, en een keer toen ze in het derde middelbaar zat en met u op de bus zat. Gezien M. A. (...) in 2008 met haar middelbaar startte, moet dit incident eveneens in 2010/2011 hebben plaatsgevonden (CGVS M. A. (...), p. 3). Na deze incidenten is uw dochter echter nog tot 11 oktober 2013 in Venezuela gebleven (CGVS M. A. (...), p. 5) en blijkt uit stempels in haar paspoort dat zij ieder jaar van 2009 tot 2013 gereisd heeft uit Venezuela en terug is gekeerd naar

Venezuela. Uw dochter bevestigde dit bij het CGVS waarbij ze aanhaalt ieder jaar in de zomer en in december twee maand naar België te zijn gekomen (CGVS M. A. (...), p. 5). Ook u bent na 2012 nog enkele keren heen en weer gereisd tussen België en Venezuela, tot uw definitieve vertrek op 16 juni 2016 (CGVS D. F. (...), p. 6 & 7). U bent bovendien ook bereid om opnieuw terug te keren indien u niet ziek werd (CGVS D. F. (...), p. 7). Dat uw echtgenote en dochter dan ook aanhalen bij terugkeer te vrezen om als kapitaalkrachtig te worden beschouwd en daardoor te worden geviséerd, is een blote bewering die allerminst gesteund wordt door hun gedrag en dat van u voor jullie verzoek om internationale bescherming in België. Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van jullie verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote en dochter politiek actief zijn (CGVS D. F. (...), p. 8-9) of een specifiek profiel hebben dat in de kijker loopt. Uw dochter zegt weliswaar dat ze één keer, in februari 2013, naar een betoging ging die tevens een concert was, maar ze zegt er uitdrukkelijk bij dat ze hierna nooit problemen ondervond (CGVS M. A. (...), p. 5).

Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat jullie geen van allen een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie hebben bij terugkeer naar Venezuela en dat jullie aldus geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door

andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Jullie blijken immers in Venezuela over een eigen huis te bezitten, dat de naam meekreeg M. A. (...) (CGVS M. A. (...), p. 6), en er nog enorm veel familieleden te hebben, waarvan er velen werkzaam zijn. U heeft nog zes broers en zussen in Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 4). Uw broer J. (...) woont in Caracas en werkt er op de nationale luchthaven (CGVS D. F. (...), p. 4), uw zus N. (...) woont in Valencia en werkt in een laboratorium (CGVS D. F. (...), p. 4) en de rest van uw broers en zussen leven op het platteland van Yaracui (CGVS D. F. (...), p. 4). U heeft nog steeds contact met hen, één van uw jongere broers is bezorgd om uw medische toestand en uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op hun hulp bij terugkeer naar Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 4). Uw echtgenote is bovendien afgestudeerd als ingenieur (CGVS Y. (...), p. 4) en heeft nog twaalf broers en zussen die in Venezuela wonen waar zij nog contact mee heeft (CGVS Y. (...), p. 4) en nooit een probleem mee heeft gehad (CGVS Y. (...), p. 5). Vier zussen van haar leven in een eigen huis in Barquisimeto samen met haar vader (CGVS Y. (...), p. 4). Een van de vier zussen van Y. (...) werkt in een autobedrijf en verdient er goed geld (CGVS Y. (...), p. 4). Uw dochter M. A. (...) toonde tijdens haar onderhoud een screenshot van haar paspoortnummer met een andere naam ernaast maar legde hierover verder niets neer. Zij vreest dat jullie paspoortnummers reeds gebruikt zijn om carnets de la patria aan te vragen en jullie er aldus geen beroep op zullen kunnen doen bij terugkeer naar Venezuela (CGVS M. A. (...), p. 7-8). Hoewel ze aanhaalt dit reeds via internet te hebben proberen aanpassen (CGVS M. A. (...), p. 8), is haar verklaring dat ze daardoor vreest geen carnet te krijgen louter hypothetisch. Uit niets blijkt dat dit issue, eens terug in Venezuela, niet kan

worden rechtgezet. Uw echtgenote verwijst hier ook naar in haar onderhoud (CGVS Y. (...), p. 8) maar haalt het enkel aan als voorbeeld van corruptie (CGVS Y. (...), p. 8). Zij zegt bovendien dat het bij u en uw dochter gebeurde maar niet bij haarzelf (CGVS Y. (...), p. 8). U heeft het gelijkaardig over een lijst bij de verkiezingen waaruit bleek dat u een stem had uitgebracht bij de verkiezingen (CGVS D. F. (...), p. 9) maar zegt er expliciet bij dat u hierdoor geen problemen zou kennen bij terugkeer en dat het louter een voorbeeld was van de fraude die heerst in Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 10). M. A. (...) zegt tot slot dat zeker haar zus en wellicht ook de andere familieleden in Venezuela een carnet hebben (CGVS M. A. (...), p. 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De door jullie aangehaalde voorbeelden van incidenten die eerder reeds werden besproken, bevestigen dit beeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u, uw echtgenote en dochter neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Het paspoort en de identiteitskaart van u, uw echtgenote en uw dochter, en de geboortakte van uw dochter hebben louter betrekking op jullie identiteit die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De schoolattesten en buzzypassen van uw dochter zijn niet relevant voor de beoordeling van de nood aan bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote Y. D. C. P. D. C. (...) en uw dochter M. A. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

1.2. Verzoekster in de zaak nr. 229 061 (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 11 oktober 2013 België binnen in het bezit van

haar identiteitskaart en verzoekt op 7 december 2017 om internationale bescherming. Op 30 november 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 3 december 2018 aan eerste verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent 53 jaar geleden geboren in de stad Barquisimeto in de staat Lara. U leefde eerst bij uw biologische ouders maar werd opgevoed door uw pleegouders van Italiaanse afkomst. U studeerde vanaf 1987 in Caracas en verhuisde naar deze stad. U huwde in 1989 met D. F. C. R. (...) en in 1997 kocht uw echtgenoot een stuk grond in Barquisimeto waar jullie een huis op bouwden. Jullie kregen samen twee kinderen. Jullie dochter A. A. C. P. (...) kwam zo'n achttien jaar geleden naar België en trouwde hier.

U bezocht vanaf 2006 elk jaar uw dochter A. (...) in België samen met uw andere dochter M. A. C. P. (...).

Toen u in 2012 terugkeerde naar Venezuela van een reis naar België met uw dochter M. A. (...), werden jullie paspoorten onvreemd. Jullie moesten geld betalen om deze terug te krijgen.

Op 3 oktober 2013 ging u samen met M. A. (...) naar België om samen te zijn met A. (...) toen A. (...) zwanger was. Jullie wilden gezinshereniging bekomen maar dit mislukte. Uw echtgenoot bleef in Venezuela omdat hij schrik had om te vliegen, omdat jullie huis daar was en hij er werkte. Op 16 juni 2016 reisde uw echtgenoot met het vliegtuig naar België met een toeristenvisum. Hij was van plan om terug te keren naar Venezuela maar werd ernstig ziek. Er werd een kwaadaardige tumor opgemerkt en na verder onderzoek bleek hij aan darmkanker te lijden.

Op 7 december 2017 diende u samen met uw echtgenoot en uw dochter M. A. (...) een verzoek om internationale bescherming in omdat uw echtgenoot in Venezuela geen medicijnen kan krijgen en omdat u vreest dat u in Venezuela bestolen, ontvoerd of gedood kunt worden omwille van de onveilige situatie en omwille van uw verblijf in Europa.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer. Uw echtgenoot legt zijn paspoort en identiteitskaart neer. Uw dochter legt haar paspoort neer, alsook haar identiteitskaart, geboorteakte, drie schoolattesten van België en enkele buzzypassen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot D. F. C. R. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:
"(...)"

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoekster in de zaak nr. 229 075 (hierna: tweede verzoekster), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 11 oktober 2013 België binnen in het bezit van haar paspoort en verzoekt op 7 december 2017 om internationale bescherming. Op 30 november 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 3 december 2018 aan tweede verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent 22 jaar geleden geboren in Caracas. Toen u een jaar en negen maanden oud was, verhuisde u naar de stad Barquisimeto in de staat Lara.

In 2011 kreeg u een Blackberry gsm voor uw vijftiende verjaardag. Amper zestien dagen later werd u op straat beroofd door een gewapende man die er vandoor ging met uw gsm en de inhoud van uw handtas. Toen u in het derde middelbaar zat, werd u beroofd toen u op een bus zat. U heeft hierdoor een trauma en een manifest gebrek aan vertrouwen in mensen. Toen u in 2012 terugkeerde naar Venezuela van een reis naar België met uw moeder, werden jullie paspoorten onvreemd. Jullie moesten geld betalen om deze terug te krijgen.

Op 3 oktober 2013 ging u samen met uw moeder Y. D. C. P. D. C. (...) naar België op bezoek bij uw zus A. (...) die al ongeveer dertien jaar in België verbleef. Jullie wilden gezinshereniging bekomen maar dit mislukte. Uw vader D. F. C. R. (...) bleef in Venezuela omdat hij schrik had om te vliegen, omdat jullie huis daar was en hij er werkte. Op 16 juni 2016 reisde uw vader met het vliegtuig naar België met een toeristenvisum. Hij was van plan om terug te keren naar Venezuela maar werd ernstig ziek. Er werd een kwaadaardige tumor opgemerkt en na verder onderzoek bleek hij aan darmkanker te lijden.

Op 7 december 2017 diende u samen met uw beide ouders een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela voor uw leven en fysieke integriteit, omwille van de onveiligheid, een gebrek aan toekomstperspectief en te weinig eten. U vreest ook te worden gevisieerd omdat u terugkeert uit Europa en als rijk zult worden bestempeld.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, alsook uw identiteitskaart, uw geboorteakte, drie schoolattesten van België en enkele buzzypassen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u melding van het feit dat u een trauma heeft omdat u beroofd werd in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud CGVS M. A. (...) d.d. 24/10/2018, p. 6). U ging hiervoor niet naar de dokter maar u bezocht wel de psycholoog op uw school om hierover te praten. Er moet evenwel opgemerkt worden dat u geen documenten neerlegt die een eventuele psychologisch probleem staven.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw vader D. F. C. R. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“(…)”

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 229 070, is de echtgenoot van eerste verzoekster en de vader van tweede verzoekster. De beroepen van eerste en tweede verzoekster zijn bij de Raad respectievelijk gekend onder de rolnummers RvV 229 061 en RvV 229 075. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In hun respectieve verzoekschriften vechten verzoekende partijen op identieke wijze de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verzoekende partijen merken op dat zij op 24 december 2018 een kopie van hun administratief dossier hebben aangevraagd bij verwerende partij, maar dit op heden nog niet hebben ontvangen. Zij wijzen erop dat de administratieve dossiers nog niet konden worden ingekeken op het moment van de opmaak van hun verzoekschriften en dat aldus voorbehoud wordt gemaakt indien nadien nog nieuwe elementen zouden blijken.

Verzoekende partijen menen vervolgens dat de commissaris-generaal de problemen die Venezuela teisteren ten onrechte minimaliseert. Zij voeren aan dat het geweld in Venezuela, dat ook blijkt uit het feit dat zij meermaals werden beroofd, evenals de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* niet mag worden genegeerd en verwijzen naar de COI Focus toegevoegd aan de administratieve dossiers (p. 17-18). Zij menen dat duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om hen te beschermen tegen deze groep. Zij verwijzen in dit verband tevens naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de relevante motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus laten verzoekende partijen gelden dat de commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Hieruit blijkt volgens hen duidelijk dat de situatie almaar erger wordt zodat het onbegrijpelijk is dat in de bestreden beslissingen nog wordt gerefereerd aan hun houding in 2014-2015.

Onder verwijzing naar enkele passages uit de COI Focus “Venezuela. Situation sécuritaire” van 20 april 2018, aanwezig in het administratief dossier, merken verzoekende partijen op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is. De commissaris-generaal gaat volgens hen voorbij aan het kwetsbaar profiel van verzoeker, een kankerpatiënt, die op heden nog steeds opvolging en medicijnen nodig heeft. Onder verwijzing naar voormelde COI Focus betogen verzoekende partijen dat de situatie in de ziekenhuizen illustrerend is voor de toestand van het land. Verzoekende partijen verwijzen verder naar een bericht van Human Rights Watch van 5 juli 2018 en

stellen tot slot dat ook de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela (stuk 4).

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage bij de verzoekschriften wordt het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 4).

3.2.2. Op 18 december 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad aanvullende nota's bij samen met informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van de beroepen

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij in Venezuela geen medicijnen kan krijgen voor de behandeling van zijn darmkanker en diabetes en omdat de algemene situatie in Venezuela enorm slecht is. Eerste verzoekster stelt te vrezen dat zij in Venezuela bestolen, ontvoerd of gedood zal worden omwille van de onveilige situatie aldaar en haar verblijf in Europa. Tweede verzoekster stelt bij terugkeer naar Venezuela te vrezen voor haar leven en fysieke integriteit

omwille van de onveiligheid en een gebrek aan toekomstperspectief en eten. Zij vreest tevens te worden gevisieerd omdat zij na haar terugkeer uit Europa als rijk zal worden bestempeld.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekende partijen de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij geen elementen opwerpen die verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Wat betreft verzoekers medische problemen, zet de commissaris-generaal uiteen dat verzoeker zich voor een beoordeling hiervan dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de door verzoeksters geuite vrees om bij terugkeer naar Venezuela als kapitaalkrachtig te worden beschouwd en om die reden te worden gevisieerd, wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat noch de door hen aangehaalde incidenten noch hun gedrag deze vrees ondersteunt. Tweede verzoekster haalt aan in Venezuela twee keer te zijn bestolen, maar uit haar verklaringen en de documenten in haar dossier blijkt dat deze feiten haar er niet van weerhielden Venezuela meerdere keren te verlaten en er telkens naar terug te keren. Bovendien betreffen de gebeurtenissen die verzoeksters aanhalen louter crimineel-gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met de criteria bepaald in het Verdrag van Genève. Tot slot merkt de commissaris-generaal op dat verzoekende partijen niet politiek actief zijn of een specifiek profiel hebben dat in de kijker loopt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun respectievelijke verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en het gebrek aan bescherming van overheidswege, waarmee zij echter de concrete bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Voor zover verzoekende partijen verwerende partij verwijten dat zij op het ogenblik van de opmaak van hun verzoekschriften nog niet over hun administratief dossier beschikten, niettegenstaande zij dit hadden opgevraagd, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op 30 november 2018 werden verzonden en verzoekende partijen pas op 24 december 2018 een aanvraag tot het bekomen van een kopie van hun administratief dossier hebben overgemaakt. Verwerende partij wijst er in haar nota's met opmerkingen op dat de notities van de persoonlijke onderhouden en de informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op 3 januari 2019 per e-mail werden verstrekt. Een afgedrukte versie van deze e-mail bevindt zich in het administratief dossier van verzoeker en eerste verzoekster (stuk 2). Gelet op de datum van hun aanvraag, kunnen verzoekende partijen verwerende partij niet ten kwade duiden dat zij niet tijdig over een afschrift van hun administratief dossier hebben beschikt. Verzoekende partijen tonen overigens niet aan dat dit hen ervan weerhouden heeft een nuttig verweer te voeren ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, te meer daar uit de stukken in de administratieve dossiers blijkt dat op hun aanvraag een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhouden werd bezorgd (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker en eerste verzoekster, stukken 6 en 6B; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5). Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen er in de beschikkingen van 18 november 2019 op werden gewezen dat zij hun dossier elke werkdag en tot op de dag vóór de terechtzitting konden raadplegen. Uit de rechtsplegingsdossiers blijkt niet dat verzoekende partijen na het indienen van hun verzoekschriften nog nieuwe elementen hebben ter kennis gebracht van de Raad.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij geen risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), aannemelijk maken. Met betrekking tot de door verzoeksters aangehaald incidenten en gebeurtenissen die zij persoonlijk hebben meegemaakt, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden geoordeeld dat deze feiten niet ernstig genoeg zijn om te kwalificeren als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische situatie en de mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie aanwezig in het administratief dossier alsook informatie die zij voegen bij hun verzoekschriften, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota's. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat verzoeker zich voor een beoordeling van zijn medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does

not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekende partijen, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

"Jullie blijken immers in Venezuela over een eigen huis te bezitten, dat de naam meekreeg M. A. (...) (CGVS M. A. (...), p. 6), en er nog enorm veel familieleden te hebben, waarvan er velen werkzaam zijn. U heeft nog zes broers en zussen in Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 4). Uw broer J. (...) woont in Caracas en werkt er op de nationale luchthaven (CGVS D. F. (...), p. 4), uw zus N. (...) woont in Valencia en werkt in een laboratorium (CGVS D. F. (...), p. 4) en de rest van uw broers en zussen leven op het platteland van Yaracui (CGVS D. F. (...), p. 4). U heeft nog steeds contact met hen, één van uw jongere broers is bezorgd om uw medische toestand en uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op hun hulp bij terugkeer naar Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 4). Uw echtgenote is bovendien afgestudeerd als ingenieur (CGVS Y. (...), p. 4) en heeft nog twaalf broers en zussen die in Venezuela wonen waar zij nog contact mee heeft (CGVS Y. (...), p. 4) en nooit een probleem mee heeft gehad (CGVS Y. (...), p. 5). Vier zussen van haar leven in een eigen huis in Barquisimeto samen met haar vader (CGVS Y. (...), p. 4). Een van de vier zussen van Y. (...) werkt in een autobedrijf en verdient er goed geld (CGVS Y. (...), p. 4). Uw dochter M. A. (...) toonde tijdens haar onderhoud een screenshot van haar paspoortnummer met een andere naam ernaast maar legde hierover verder niets neer. Zij vreest dat jullie paspoortnummers reeds gebruikt zijn om carnets de la patria aan te vragen en jullie er aldus geen beroep op zullen kunnen doen bij terugkeer naar Venezuela (CGVS M. A. (...), p. 7-8). Hoewel ze aanhaalt dit reeds via internet te hebben proberen aanpassen (CGVS M. A. (...), p. 8), is haar verklaring dat ze daardoor vreest geen carnet te krijgen louter hypothetisch. Uit niets blijkt dat dit issue, eens terug in Venezuela, niet kan worden rechtgezet. Uw echtgenote verwijst hier ook naar in haar onderhoud (CGVS Y. (...), p. 8) maar haalt het enkel aan als voorbeeld van corruptie (CGVS Y. (...), p. 8). Zij zegt bovendien dat het bij u en uw dochter gebeurde maar niet bij haarzelf (CGVS Y. (...), p. 8). U heeft het gelijkaardig over een lijst bij de verkiezingen waaruit bleek dat u een stem had uitgebracht bij de verkiezingen (CGVS D. F. (...), p. 9) maar zegt er expliciet bij dat u hierdoor geen problemen zou kennen bij terugkeer en dat het louter een voorbeeld was van de fraude die heerst in Venezuela (CGVS D. F. (...), p. 10). M. A. (...) zegt tot slot dat zeker haar zus en wellicht ook de andere familieleden in

Venezuela een carnet hebben (CGVS M. A. (...), p. 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen." De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit de rechtsplegingsdossiers wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in de administratieve dossiers, bij de verzoekschriften en bij de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende

gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN